

[Søgaard.]

nået, at 15 af Europarådets 17 medlemslande har stemplet militærstyret som diktatorisk og ukvalificeret til medlemskab i Europarådet, hvorfor landet selv valgte at udtræde i december måned sidste år.

Men vi må også indrømme, at vi samtidig er nået til erkendelse af, at disse midler, hvor stærkt virkende de end måtte føles for de fleste andre stater, ikke har været tilstrækkelige og i hvert fald ikke tilstrækkelig stærk medicin for oberststyret i Athen. Politisk pression, som består i forsøg på overtalelser eller i eksklusion fra organisationer, som ikke er af vital interesse for et militærstyre som det græske, har altså ikke været nok.

Det er socialdemokratiets opfattelse, at vi fortsat må søge at medvirke til det græske folks befrielse fra undertrykkelse, og at vi må vælge de veje og midler, der giver mulighed for at påvirke denne udvikling.

Hvis vi vil være konsekvente og stå ved vore løfter til det græske folk, må vi nu spørge os selv, hvad der kan gøres. Fællesmarkedet har vi jo ingen direkte indflydelse på, men der er god grund til at tro, at denne organisation især på baggrund af den skandinaviske klage i Strasbourg nu via kommissionens indstilling vil afbryde samarbejdet med Grækenland, et skridt, som ganske bestemt ikke vil bedre forholdet mellem juntaen og den græske forretningsverden.

Men tilbage står NATO og NATO-landenes fortsatte samarbejde med dette styre. Her har den nordatlantiske forsamlings parlamentsmedlemmer vel været det mest aktive organ i modstanden mod juntastyret, hvilket resulterede i, at man på sidste session bad de 14 andre medlemslande om at bruge deres indflydelse for, at frie valg, parlamentarisk demokrati og retssikkerhed kan blive indført i Grækenland.

Den pression mod juntastyret, som begyndte i andre organer, må nu videreføres i NATO-regie, og vi kan ikke stoppe op, fordi vi nu bevæger os ind på vitale sikkerhedspolitiske områder.

Hvis vi mener noget med de pagter, vi underskriver, og med det, der står i dem, må vi erindre os den nordatlantiske traktats indledende forudsætninger, hvor det siges, at de — og det er deltagerlandene — er fast

besluttede på at sikre deres folks frihed, fælles traditioner og kulturer, hvilende på demokratiets og den personlige friheds grundsatninger og på lov og ret.

Dette måtte i sig selv være nok til, at Grækenland kunne suspenderes fra Atlantpagten, selv om man ingen bestemmelse har herom i pagten, men alene måtte henvise til folkeretten, og hvad den siger herom. Men vort formål må i denne sag være, at søge diktaturet i Grækenland afløst af demokrati, og vi må derfor nu, da Europarådets muligheder næsten er udtømt, vurdere, hvad vi kan gøre for at opnå dette formål.

Ved vurderingen af mulighederne må der tænkes både på effekten og gennemførligheden af sagen. En af mulighederne er, at vi eventuelt sammen med andre lande nedlægger veto i forbindelse med kommende projekter inden for NATOs infrastrukturprogram, men vi bør også sigte mod et stærkere middel. Det er en kendt sag, at juntaen ikke blot ser det som et prestigespørgsmål, men som af afgørende vital betydning for dens forhold til den græske hær at fastholde det løbende NATO-samarbejde og samarbejdet med USA på våbenområdet.

Det vil formentlig være effektivt at vise juntaen og den græske hær, at andre medlemslande i NATO ikke kan acceptere det løbende samarbejde med militærstyret. Men det er samtidig uomgængelig nødvendigt, at USA og eventuelt andre NATO-lande stopper deres bilaterale våbenhjælp; denne såvel som infrastruktursamarbejdet optages direkte af Athenstyret som støtte til et regime, vi hverken direkte eller indirekte kan støtte.

Socialdemokratiet ser med bekymring på, at USA overvejer at genoptage leverancen af svære våben til regeringen i Athen, og vi vil gerne sige til vore amerikanske venner, at vi ikke stiltiende vil tolerere, at USA således faktisk cementerer grundlaget for et nyt diktatorland i Europa. Vi har haft og har stadig diktatorlande i Europa og bliver stadig mindet om deres pris i tabet af menneskelig lykke og trivsel for befolkningerne i disse lande.

Det må også være af allerstørste interesse for USAs progressive kræfter at fastholde og understøtte demokratiske tendenser, hvor det er muligt, og vi mener, at et våbenstop